लोकाश्च एकविंशतिसङ्ख्याका मासर्तुर्लोकादित्याभिमानी-भिर्देवैरधिष्ठिताः। अतस्तत्र भोगसिद्धये सा सङ्ख्या युक्ता॥

(६) तत्रादित्यलोकं विशेषतः प्रशंसति। "एष सुवर्गो लोकः। तद्दैव्यं क्षत्रम्। सा श्रीः। तद्ब्रध्नस्य विष्टपम्। तत्स्वाराज्यमुच्यते" इति। यत्रादित्यस्तिष्ठति। एष एवोत्तमः 'स्वर्गो लोकः'। तदेवादित्यस्थानं। 'तद्दैव्यं क्षत्रं' देवसम्बन्धिबलं। तस्य बलस्यादित्यप्रकाशाधीनत्वात् सैवादित्यावस्थानभूमिः। 'श्रीः' देवी विभूतिः। तत्र ह्यैश्वर्य्यमहदस्ति। तदेवादित्यस्थानं। 'ब्रध्नस्य' परिवृढस्य स्वर्गस्य लोकस्य, 'विष्टपं' उत्तमस्थानं, उत्तमभोगानां तत्र विद्यमानत्वात्। 'तत्' एवादित्यस्थानं.'स्वाराज्यं' ब्रह्मलोकरूपं, इति 'उच्यते'। आदित्यमण्डलं भित्वा ब्रह्मलोके गन्तव्यत्वादतो वैश्वदेवानामेकविंशतिसङ्ख्या प्रशस्ता। प्रतिदिनं त्रीणि त्रीणि इत्येवमेकविंशतिसङ्ख्यां सूत्रकारः स्पष्टीचकार, सप्ताहमन्वहमौद्गहणैर्वैश्वदेवश्चोत्तरोत्तरैः प्रचरति षडुत्तमेहन्यौद्गहणानि जुहोति। सर्व्वस्मै स्वाहेति पूर्णाहुतिमुत्तमामिति॥

(७) प्रकारान्तरेण सङ्ख्यां सम्पाद्य होमं प्रशंसति। "त्रिंशत्तमौद्गहणानि जुहोति। त्रिंशदक्षरा विराट्। अन्नं विराट्। विराजैवान्नाद्यमवरुन्धे" इति। यानि वैश्वदेवानि स्वाहाधिमित्यादीनि तान्यप्यश्वमेधस्योद्यमनहेतुत्वात् औद्गहणानीत्युच्यते। उद्यमनहेतुत्वञ्चोत्तरानुवाके वक्ष्यते, तं वैश्वदेवान्येवोदयच्छन्निति। ततो वैश्वदेवरूपिण्यौद्गहणान्येकविंश-